

saadan Andeel eller Interesse i Havnen og Havnens Afbenyttelse, saa kunde jo Spørgsmaalet blive, om der ikke ved ethvert hvilket som helst Lodsferi skulde bidrages i et vist Forhold til Lodsholdet ogsaa fra Statens Side. Her har man ikke havt Anledning til at kunne bringe dette Spørgsmaal bestemt ind; man er gaaet en mere directe Vej. Byen har sagt: mine Havneindtægter, min Stilling som Eier af denne Havn, som jeg meget gjerne vil lade være til saamegen Nytte og Brug for det Offentlige som muligt, tillader mig ikke at holde en Lods under saadanne Betingelser, at han altid er tilstede; derfor beder jeg Regjeringen om at bemyndige mig til at opkræve en Afgift af de Skibe, som søge min Havn, og som kan svare til de Udgifter, der ere forbundne med at holde en fast Lods. Nu er Spørgsmaalet altsaa egentlig det: kan man med Grund bevilge Communen dette? og dernæst: er den Opkrævningsmaade, som man fastsætter, en rimelig? Det første Spørgsmaal vil jeg ikke indlade mig paa, thi jeg vil meget gjerne indrømme, at der til have vi ikke Data nok, vi vide i det Hele ikke, hvorledes Grenaa Byes Stilling er som Commune, og som den, der har bidraget væsentlig til at bringe sine Havnearbejder i Orden. Det andet Spørgsmaal derimod, det kunne vi dømme om. Naar der nemlig skal opkræves en Stat i Grenaa Havn, for derved at holde Lodsvesenet sammesteds vedlige, saa synes det at være en ganske god Maade at opkræve den paa, at de større Fartøier, som besøge Havnen, betale i et meget moderat Forhold til deres Dybtgaaende, og det er egentlig kun derom Spørgsmaalet dreier sig. „Lodstvang“ klinger ubehageligt, men Opkrævningen af en Afgift ved at seile ind i en Havn er aldeles ikke værre end Opkrævningen af Bompengene paa en Landevei. Det Samme maa gjælde om Landeveien ind ad Grenaa Havn, at, dersom Staden ønsker en Bom for sin Havn, for at forlange Bompeng af Enhver, som gaaer igjennem, saa maa det nærmest være dens egen Sag; faaer den Færre til at gaae derind, saa er det saameget desto værre for den. Vi sige altsaa ganske simpelt hen: Vi indrømme Grenaa en Ret til at opkræve af ethvert Fartøi, som kommer ind i Havnen, matriculeret

efter sit Dybtgaaende, en passende Skjerv, men under det Vilkaar, at den anvendes til at holde en Lods, for at det Offentlige paa dette Sted kan finde det, som det trænger til, en Lods til at lodse ind i Herberget, naar Skibene ikke kunne finde Vej.

Nothe: Den sidste ærede Taler har, efter min Anskuelse, fuldkommen rigtig stillet Spørgsmaalet paa det Standpunkt, hvorfra det maa bedømmes; men hans Conclusion troer jeg derimod ikke var ganske rigtig. Han har nemlig fuldkommen klart viist, at Havnen var en Institution, der ikke kunde betragtes som at være udelukkende en Communeindretning, og at der altsaa heller ikke med Billighed kunde forlanges, at Kommunen skulde give det fornødne Tilskud til Lodsernes Lønning; han har ogsaa, skjøndt han ikke gif videre ind derpaa, dog antydet, at det heller ikke vilde være rigtigt, at Staten skulde give noget Tilskud i dette Tilfælde, da det i alt Fald vilde være en Afvigelse fra de Principer, som Staten ellers følger i lignende Sager, og han kom derfor til det Resultat, at det var Havnen selv, som skulde betale, og at Spørgsmaalet altsaa reducerede sig til, om der skulde anordnes en Havneafgift i Grenaa, for at give Lodsene det fornødne Tilskud. Naar man betragter Sagen fra dette meget simple Standpunkt, kan man jo heller ikke komme til at bifalde det foreliggende Lovudkast; thi det ligger virkelig i Sagens Natur, at naar man vil anordne en Havneafgift i Grenaa til et vist specielt Niemed, saa skal man ikke lægge denne Afgift netop paa de Enkelte, som ikke benytte den specielle Indretning, for hvilke den anordnes, men det vil være rigtigt at ordne denne Afgift paa en anden Maade. Det er egentlig kun det, hvorom der er Spørgsmaal her, thi naar vi indsee, at den ikke, saaledes som det er foreslaaet er ordnet paa en rigtig Maade, saa maa vi stemme imod det foreliggende Lovforslag, og da overlade det til Ministeriet, forsaavidt det anseer det fornødent, at indbringe et andet Lovforslag om en forandret Maade at opkræve denne Afgift paa. Jeg kan imidlertid ikke troe, at det er nødvendigt for den lovgivende Magt at tage Bestemmelse i den Henseende; thi det gaaer da kun ud paa at fastsætte, ikke